

det vil i hvert fald heller ikke komme til at fungere her i landet.

Så jeg vil bare appellere til de partier, der står bag det her, om at vende skråen en gang og se, om ikke man kan finde ud af at lave noget, der er bedre, mindre bureaukratisk, mindre administrativt krævende, og som måske ligefrem kunne tilgodese miljøet uden at skabe skævheder og splid imellem danske landmænd.

Jeg synes, det er et yderst beklageligt forløb, der har været, og jeg glæder mig slet ikke til at få lejlighed til at sige: Ha, ha, hvad sagde jeg?

Christian H. Hansen (DF):

Jeg skal ikke gentage så meget af det, jeg sagde under førstebehandlingen, men blót konstatere, at da var vi nogle, der nævnte noget omkring lovkalitet. Og jeg synes nok, at det forløb, vi har haft her, hvor det sådan har været afbrudt, så man ikke kunne blive enige om nogle ting, faktisk har vist, at der ikke er den bedste lovkalitet i det her.

Hvis det skal tilbage til udvalget, så skulle det da lige være, fordi det så fik lov til at ligge der. Men det er formodentlig ikke det, der er planen. Det, der ville være det bedste for det lovforslag, var, at det fik lov til at ligge, og at man så kiggede på det hele og gav det den fornødne tid til at blive behandlet ordentligt og til at få tingene sat tilbage på plads. Grunden til, at hr. Kristen Touborg vil have det tilbage til udvalget, kunne jo selvfølgelig være, fordi staten lige pludselig skulle påtage sig de administrative byrder. Det ville vi da selvfølgelig synes var positivt, men det er nok ikke det, der er planen, desværre.

Fødevarerministeren (Svend Auken, fg.):

Det er klart, at med det store areal, der under den eksisterende ordning har fået del i den særlige brødhvedenorm, var det for at opfylde målsætningen i Vandmiljøplan II nødvendigt at foretage en drastisk beskæring. Og det er, som hr. Ole M. Nielsen med rette gør opmærksom på, jo ikke nogen nem opgave.

Derfor er jeg så glad for, at vi nu har fået en bekræftelse fra erhvervet om, at man er villig til at påtage sig forvaltningen af det, det synes jeg er meget tilfredsstillende. Det er det, der har været usikkerhed om, og det har vi nu fået. Det vil sige, at den ordning, der her er fundet, er den, der nøje svarer til det, der er aftalt mellem de partier, der står bag vandmiljøplanen.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg er helt enig i, at det ikke er nødvendigt at dyrke 550.000 ha med brødhvede for at opfylde behovet. Danske møller vil jo, uanset hvor meget vi dyrker, bruge en del udenlandsk hvede. Men det gav dog muligheden for, at nogle danske landmænd kunne sælge eksportvede af god kvalitet.

Men o.k., det er så ifølge politiske holdninger ikke nødvendigt, at danske landmænd har den chance at producere eksportvede. Det må jeg jo så bøje mig for.

Så kunne man dog have nøjedes med at sætte arealet ned til f.eks. 100.000 ha. For jeg tror, der er en ganske betragtelig risiko for, at man ikke kan opfylde det behov, som møllerne finder, der er for dansk hvede, inden for de 50.000 ha, uden at det i hvert fald bliver noget fiddelifut, og det kunne man måske nok forestille sig kunne laves. Det ved jeg ikke, men det er da muligt.

Men mit spørgsmål til ministeren kunne så være: Kunne man forestille sig, at man, hvis det efter det første år med den ordning her med 50.000 ha viser sig, at det resulterer i, at andelen af udenlandsk hvede i dansk mel stiger i forhold til, hvad det f.eks. har været de sidste par år, hæver arealet til f.eks. 100.000 ha?

Fødevarerministeren (Svend Auken, fg.):

Vi har en bunden opgave. Vi – altså ikke hr. Ole M. Nielsen, men de partier, der står bag vandmiljøplanen – har en bunden opgave, og den går ud på at sikre den fornødne reduktion af kvælstofabet. Og der er der anvist en række metoder. Fælles for dem alle sammen er naturligvis, at de beskærer dyrkningsmulighederne i erhvervet, det vil sige, at det ikke er noget, der forbedrer vilkårene for erhvervet, men forbedrer vilkårene for miljøet. Det er selvfølgelig altid en opgave at finde det, der er mest hensigtsmæssigt, og det har vi altså bestræbt os på at gøre i en meget, meget tæt dialog med erhvervet og erhvervets repræsentanter.

Det, der er kendetegnet for Vandmiljøplan II i forhold til justeringen af den oprindelige Vandmiljøplan II, er, at vi her har haft et meget tillidsfuldt samarbejde med erhvervet selv. Og nu har man på dette vanskelige punkt vedstået det løfte, man gav tidligt i processen, om at forestå administrationen, og det er jeg personligt godt tilfreds med.

Men det siger sig selv, at vi undervejs – det har vi også haft lejlighed til at redegøre for i ud-